

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **L. P.**, nar. X
st. příslušnost X
hlášený pobyt: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2023, č. j. OAM-828/ZA-ZA11-D07-R2-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2023, č. j. OAM-828/ZA-ZA11-D07-R2-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 80 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným

státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Španělské království.

II. Obsah podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný dostatečně nevysvětluje, proč neaplikoval pravomoc dle čl. 17 nařízení Dublin III. Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného v její věci. Namítla, že napadené rozhodnutí je ve všech důvodech neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III. nepřezkoumatelné. Odkázala na svou sociální situaci v ČR, prohlubující se vazby k ČR, a namítla, že žalovaný nerespektoval názor Nejvyššího správního soudu a selhal v hledání rozumného řešení a v uplatnění zásady solidarity.
3. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh dosavadního řízení a s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedl, že námitky žalobkyně v souvislosti se systémovým nedostatkem španělského azylového systému jsou nedůvodné. K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 3. 2016 ve věci sp. zn. 33 Az 25/2015, dle kterého je na aplikaci citovaného ustanovení na volné úvaze správního orgánu a zdůvodnění neaplikování tohoto ustanovení není obligatorní součástí rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně. Zároveň uvedl, že se k diskrečnímu oprávnění v nyní posuzované věci vyjádřil pouze proto, že ho žalobkyně učinila hlavní žalobní námitkou, nicméně po zrušení předcházejícího rozhodnutí neurčil příslušnost Španělského království dle čl. 12 nařízení Dublin III (jako v předcházejícím rozhodnutí), ale dle čl. 3 odst. 2 nařízení a nedisponuje proto nyní diskrečním oprávněním.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Soud připomíná, že ve věci žalobkyně rozhoduje již podruhé poté, co předcházející rozsudek ze dne 20. 1. 2023, č. j. 22 Az 36/2022-44, a zároveň rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. OAM-828/ZA-ZA11-D07-2022, byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23.

[1] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku postupně konstatoval následující závěry. Předně uvedl, že „*není sporu, že Španělsko je státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelky, neboť stěžovatelka požádala o mezinárodní ochranu dne 7. 9. 2022, přičemž měla španělské vízum platné do dne 13. 9. 2022.*“ Dále se zabýval otázkou existence systémových nedostatků ve Španělsku a potvrdil již původní závěr zdejšího soudu, že španělský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, v jejichž důsledku by stěžovatelce hrozilo nelidské či ponižující zacházení. K tomu uvedl, že „*Nedostatky španělského azylového systému se ostatně zabýval NSS v nedávném rozsudku ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36, či v usnesení ze dne 11. 6. 2021, č. j. 2 Azs 74/2021-41, přičemž k závěru o existenci systémových nedostatků nedospěl.*“ V další části se zabýval nedostatkem financí žalobkyně a konstatoval, že „*Pokud by byla schopna v České republice bydlet na vlastní náklady dlouhodobě, jen stěží lze přistoupit na tvrzení, že nemá dostatek finančních prostředků na to, aby překlenula relativně krátké období před formalizací její žádosti, přičemž k prodlevě před formalizací žádosti nemusí vůbec dojít.*“ A konečně ve vztahu k psychickým problémům žalobkyně odkázal na rozsudek zdejšího soudu s tím, že na argumentaci krajského soudu žalobkyně v podstatě nereagovala.

6. V čem naopak ale Nejvyšší správní soud nedal zdejšímu soudu za pravdu byla otázka možnosti využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III. Zdůraznil, že „Žalovaný byl povinen odůvodnit, proč k využití diskrečního oprávnění nepřistoupil, pokud stěžovatelka o jeho použití výslovně požádala — diskrece nemůže být bez jakýchkoliv limitů, jedná se o správní uvážení, jehož zákonnost podléhá přezkumu ze strany správních soudů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).

Rolí soudu při přezkumu správního uvážení je toliko ověřit, zda při jeho použití byly překročeny zákonné meze nebo bylo zneužito (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), naopak nahradit správní uvážení nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS). Pokud právní předpis pro určité správní uvážení nestanoví žádná jeho kritéria, neznamená to, že se jedná o absolutní správní uvážení, neboť takové je v moderním právním státě vyloučeno. Každé správní uvážení má meze vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atp., přičemž dodržení těchto mezí soudnímu přezkumu podléhá (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).“

7. V podrobnostech následně nic nevytkl (izolovanému) závěru žalovaného ohledně posouzení vazby žalobkyně na ČR jako nedostatečné s ohledem na znalost českého jazyka a skutečnosti, že zde měla jednoho kamaráda. Naopak za nelogické a nedostatečné označil správní uvážení žalovaného, které se týkalo skutečnosti, že zde stěžovatelka byla přijata ke studiu na konzervatoři (resp. v době podání žádosti o mezinárodní ochranu měla splněny dvě ze tří přijímacích zkoušek a později úspěšně složila i tu poslední), k čemuž žalovaný pouze konstatoval, že použití diskrečního oprávnění nemůže vést k obcházení nařízení vlády č. 200/2022 Sb., kterým byla významně omezena možnost občanů Ruské federace a Běloruské republiky získat povolení k pobytu na území ČR. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „Stěžovatelka požádala o mezinárodní ochranu v České republice a tvrdila a pokoušela se doložit, že jí v Ruské federaci hrozí pronásledování. Pokud by se její tvrzení ukázala být dostatečná pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, její pobyt na území by v rozporu s nařízením vlády č. 200/2022 Sb. nebyl, a to ani v případě, že by zde studovala. V případě, že by jí mezinárodní ochrana v žádné formě udělena nebyla, pobývat na území ČR by rovněž nemohla. Možnost obejítí uvedeného nařízení vlády tak v důsledku použití diskrečního oprávnění ani nepřipadá v úvahu, neboť oba možné výsledky řízení o mezinárodní ochraně vedou k situaci, které jsou s tímto nařízením i jeho smyslem v souladu.“
8. Následně Nejvyšší správní soud uvedl: „Žalovaný tedy při hodnocení možnosti použití diskrečního oprávnění fakticky nepřihlédl ke stěžovatelčině možnosti v České republice studovat s lakonickým odůvodněním spočívajícím v podstatě v tom, že by zde nemohla získat za účelem studia pobytové oprávnění. Je evidentní, že takové odůvodnění nemůže obstát, a žalovaný se tak měl zabývat otázkou, zda by stěžovatelčina možnost studia v ČR mohla být důvodem pro uplatnění diskrečního oprávnění. Zdejší soud k tomu dodává, že tímto závěrem nenahrazuje správní uvážení vyhrazené žalovanému — v rozhodnutí žalovaného shledal překročení zákonných mezí správního uvážení spočívající v tom, že odůvodnění tohoto uvážení není smysluplné a logické, a vůbec tedy výsledek správního uvážení nevysvětluje. Takové rozhodnutí s ohledem na princip zákazu libovůle nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud podotýká, že pochybení žalovaného v daném případě rozhodně nelze považovat za nevýznamné. Ze spisového materiálu totiž stěžovatelčina vazba na ČR v určité

nezanedbatelné intenzitě zřetelně vyplývá. Ve spise je založen stěžovatelkou předložený dopis od učitele Pražské konzervatoře, z něhož vyplývá, že je stěžovatelčin zájem o studium v ČR relativně dlouhodobý (především vzhledem k nízkému věku stěžovatelky). Z tohoto dopisu vyplývá, že stěžovatelka již minimálně 2 roky před zahájením řízení o udělení mezinárodní ochrany poprvé kontaktovala Pražskou konzervatoř (zaslala videonahrávku, na které hrála na housle) a učila se česky. Do ČR hodlala stěžovatelka přicestovat již dříve, což se ji však nepodařilo kvůli opatřením přijatým s ohledem na epidemií COVID-19 a později kvůli invazi ruské armády na Ukrajinu.

Pro úplnost je třeba zdůraznit, že pouhá skutečnost, že se stěžovatelka dříve pokoušela získat povolení k pobytu, neznamena, že její žádost o mezinárodní ochranu musí být účelová, resp., že jsou její tvrzení o hrozbě pronásledování v zemi původu nehodnověrná. Bez dalšího nelze vyloučit, že stěžovatelka dříve hodlala pobývat na území České republiky pouze za účelem studia a po vypuknutí války na Ukrajině a zhoršení bezpečnostní situace v Ruské federaci se stalo hlavním důvodem jejího odchodu ze země původu vyhledání mezinárodní ochrany.

Lze proto uzavřít, že pochybení žalovaného, které aproboval i krajský soud, spočívalo v tom, že při hodnocení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III nebyly vzaty v potaz veškeré významné relevantní okolnosti, neboť se jejich zhodnocení žalovaný vyhnul odkazem na obcházení nařízení vlády č. 200/2022 Sb., které ovšem v daném případě nehrozilo. Ze stěžovatelčiných tvrzení vyplývá, že prchá před represemi režimu Ruské federace a vzhledem ke své relativně dlouhodobé snaze o studium v České republice a ke kontaktům, které zde má, považuje za vhodné, aby její žádost o mezinárodní ochranu byla posouzena právě zde. Nelze se tedy vyhnout komplexnímu posouzení stěžovatelčiny individuální situace zejména s ohledem na její možnost studia, která není jakkoliv hypotetická — stěžovatelka doložila, že ke studiu na Pražské konzervatoři byla přijata. Je-li stěžovatelka skutečně osobou, které hrozí ze strany Ruské federace pronásledování, udělení mezinárodní ochrany v České republice ani její studium zde není v rozporu s migrační politikou ČR.“ (zdůraznění provedeno zdejším soudem).

9. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
10. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
11. Soud se s ohledem na uvedená ustanovení na prvním místě zabýval tím, zda žalovaný respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.
12. V rozhodnutí ze dne 25. 10. 2022 žalovaný uvedl: „K možnosti studia na vysoké škole v České republice správní orgán uvádí, že chápe pohnutky výše jmenované setrvat na území České republiky za účelem studia. V této souvislosti však musí zároveň správní orgán konstatovat, že na základě nařízení vlády č. 200 ze dne 22. června 2022 v reakci na ozbrojený konflikt Vláda České republiky omezila vydávání víz a udělování povolení k pobytu občanům Ruské federace a Běloruské republiky za účelem ochrany zahraničněpolitických zájmů České republiky. Správnímu orgánu nepřísluší uvedené nařízení v souvislosti se studiem na předmětné škole výše jmenované překračovat aplikací čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Výše jmenovaná se v minulosti pokusila o získání víza České republiky na příslušném zastupitelském úřadě, ale její žádost nebyla úspěšná. Ani v tomto případě nepřísluší správnímu orgánu rozhodnutí příslušného orgánu přehodnotit.“

13. V nyní napadeném rozhodnutí se žalovaný ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. věnoval podmínkám ve španělských přijímacích střediscích, skutečností, které vyšly najevo v předcházejícím řízení i okolnostem dočasného pobytu žalobkyně ve Španělsku po jejím přemístění. A dále uvedl: „K možnosti studia na Pražské konzervatoři správní orgán uvádí, že chápe pobnutky výše jmenované setrvat na území České republiky za účelem studia. V této souvislosti však musí zároveň správní orgán konstatovat, že aplikace čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je oproti tomu vyhrazena (...) jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina (...) (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Vzdělání v požadovaném oboru má možnost získat i v jiné instituci v zemi, kde bude mít zajištěný oprávněný pobyt. Zároveň jí její odcestování do Španělského království do doby rozhodnutí o její žádosti o mezinárodní ochrany neznemožní její případný návrat do České republiky v budoucnosti, pokud bude o její žádosti kladně rozhodnuto. V budoucnu také mohou pominout restriktce z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vztahující se na všechny občany Ruské federace a Běloruské republiky. V současné době předmětné Nařízení vlády č. 200/2022 Sb. podle § 3 odst. 2 pozbývá platnosti uplynutím dne 31. března 2004. Správní orgán také uvádí, že po téměř ročním pobytu v České republice žadatelka ke studiu stále nenastoupila, i když disponuje pobytovým oprávněním. V České republice pobývá v pozici žadatelky o udělení mezinárodní ochrany.“
14. Jiné odůvodnění k otázce studia žalobkyně na Pražské konzervatoři, resp. k možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. žalovaný neuvedl, přestože se jinak velmi podrobně zabýval otázkou možného vycestování žalobkyně do Španělska.
15. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný původní, zrušené, rozhodnutí pozměnil věcně ve vztahu ke studiu žalobkyně v ČR a jejímu vztahu k ČR tak, že pouze odkázal žalobkyni na možnost vzdělání na jiné instituci v zemi, kde bude mít zajištěný pobyt, dále na možnost jejího návratu do ČR v případě kladného vyřízení její žádosti ve Španělsku a závěrem uvedl, že žalobkyně ke studiu v ČR nenastoupila ani po téměř ročním pobytu v pozici žadatelky o udělení mezinárodní ochrany.
16. Podle názoru zdejšího soudu žalovaný nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a komplexnímu posouzení individuální situace žalobkyně se prakticky zcela vyhnul.
17. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. *Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.
Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
18. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, již v době jeho rozhodování existovala vazba stěžovatelky na ČR, slovy Nejvyššího správního soudu, „v nezanedbatelné intenzitě“, která se (jak vyplývá

z tvrzení samotné žalobkyně, které je obsahem jak žalobních tvrzení, tak zejména ve vztahu ke správnímu řízení i výsledku žalobkyně – viz protokol o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany) po vydání citovaného rozhodnutí ještě prohloubila. Z doplnění správního spisu plyne, že žalobkyně nadále prohlubuje znalosti českého jazyka, integrovala se v Brně do ukrajinské protestantské církve. K výslovnému dotazu žalovaného na studium na konzervatoři uvedla, že po příjezdu do ČR chodila skládat zkoušky, ale ke studiu podle školy mohla nastoupit *“až potom, jakmile budu mít legální doklady v ČR”*.

19. Jak vyplývá z obsahu správního spisu po vrácení věci k dalšímu řízení, žalovaný se opět soustředil primárně na možnost návratu žalobkyně do Španělska a z celého pohovoru zachyceného na *třech* stranách A4 věnoval studiu žalobkyně v ČR *jedinou* otázku a okolnostmi pobytu žalobkyně v ČR a jejími dalšími vazbami na ČR (s výjimkou jediné otázky na studium) se žalovaný nezabýval vůbec.
20. Zdejší soud proto ani v nyní projednávané věci nedospěl k závěru, že by žalovaný při hodnocení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III vzal v potaz veškeré významné relevantní okolnosti.
21. Soud musí konstatovat, že až lakonický odkaz žalovaného na možnost studovat na jiné instituci v zemi, kde bude mít zajištěný oprávněný pobyt, vůbec nehodnotí možnost žalobkyně studovat právě na Pražské konzervatoři, a závěr o tom, že i po ročním pobytu ke studiu na Pražské konzervatoři nenastoupila zcela pomíjí výpověď žalobkyně, že pro možnost zahájení studia vyžadovala škola definitivní rozhodnutí o možnosti žalobkyně pobývat na území ČR (slovy žalobkyně ... až bude mít doklady, resp. legální doklady). Jinými slovy, žalovaný se opět možností studia žalobkyně na Pražské konzervatoři, okolnostmi jejího přijetí ke studiu a okolnostmi, pro které studium zahájit nemohla, vůbec nezabýval.
22. Pokud jde o citaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, je sice korektní, ale žalovaný z ní nic nedovozuje, tj. nijak nevysvětluje, proč nemůže být situace žalobkyně právě onou výjimkou z pravidla. Žalobkyně trefně poukázala na statistiky, v kolika případech ČR atrahovala svoji pravomoc dle čl. 17 nařízení Dublin III. Tedy opět prostý odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je obecně zcela akceptovatelná, nic nevypovídá o konkrétní situaci žalobkyně a tím méně poskytuje smysluplné odůvodnění pro závěry žalovaného.
23. Pokud jde o odkaz žalovaného na možnost návratu žalobkyně do ČR v případě kladného rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, jedná se o (částečné) konstatování důsledků azylového systému EU, nicméně opět případně žalobkyně poukazuje na to, že z tohoto závěru nijak neplyne, zda by (s ohledem na administrativní povinnosti a praktické překážky) vůbec mohla studovat v ČR na konzervatoři, což byl důvod, pro který žádala o převzetí příslušnosti ze strany ČR. Napadené rozhodnutí a závěry žalovaného jsou tak i v tomto bodu zcela nepřezkoumatelné.
24. Odkaz na nařízení vlády č. 200/2022 Sb. jako nepřipadný v dané věci označil již Nejvyšší správní soud v předcházejícím rozsudku.
25. Nad rámec uvedeného soud musí konstatovat, že sám žalovaný svým opět nepřezkoumatelným rozhodnutím prodlužuje pobyt žalobkyně na území ČR v tomto přechodném stádiu, čímž ale dál vytváří prostor pro tvorbu posilování vazby žalobkyně na

ČR. Zároveň, pokud Pražská konzervatoř žalobkyni neumožní zahájit studium do doby, po kterou bude pouze v režimu žadatelky o azyl, tak je argumentace nezahájením studia lichá.

26. V tomto případě soud proto dospěl k závěru (již výše uvedenému), že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a svým postupem opětovně překročil zákonné meze správního uvážení, jelikož odůvodnění tohoto uvážení není smysluplné a výsledek uvážení žalovaný opětovně nevysvětluje.
27. Soud nemůže závěrem opominout vyjádření žalovaného, že po zrušení předcházejícího rozhodnutí neurčil příslušnost Španělského království dle čl. 12 nařízení Dublin III (jako v předcházejícím rozhodnutí), ale dle čl. 3 odst. 2 nařízení a nedisponuje nyní diskrečním oprávněním.
28. V nyní posuzované věci se, jak uvádí i sám žalovaný, jedná o opětovné posouzení žádosti žalobkyně ze dne 7. 9. 2022, která byla podána v ČR v době, kdy byla žalobkyně držitelkou platného španělského víza. Jak uvedl žalovaný ve svém prvním rozhodnutí, žalobkyně „byla dne 7. 9. 2022, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou víza č. 019800922 vydaného Španělským královstvím dne 9. 8. 2022 v Moskvě s platností ode dne 15. 8. 2022 do dne 13. 9. 2022, počtem 30 dní pobytu s možností více vstupů. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.“
29. Na základě napadeného rozhodnutí není nijak zřejmé, jak došel žalovaný k závěru, že v případě *totožné* žádosti podané v době platnosti *totožného* víza je nutné nyní aplikovat zbytkové kritérium čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud nijak nezpochybňuje, že v pořadí druhá žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR podaná dne 12. 3. 2023 byla podaná v době, kdy dřívější vízum žalobkyně již nebylo platné. Řízení o této žádosti ale žalovaný zastavil.
30. Žalovaný sice uvádí, že čl. 12 nařízení Dublin III. není možné aplikovat, protože *žadatel* není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, ale opomíjí, že stále rozhoduje o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR podané v době, kdy byla žalobkyně držitelkou platného španělského víza. Na procesním postavení žalobkyně se tedy mezi prvním a druhým rozhodnutím ve věci nic nezměnilo, tudíž není bez dalšího ani prostor k tomu, aby nyní došlo *à priori* k zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
31. Jelikož žalovaný odmítl aplikovat čl. 12 pouze z důvodu toho, že žalobkyně není držitelkou povolení k pobytu a nevyjádřil se k otázce, zda je, resp. zda v době podání žádosti byla, držitelkou platného víza, případně k souvisejícím otázkám běhu lhůt, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
32. Odkaz na absenci diskrečního oprávnění se soudu jeví spíše jako sofistikovaný způsob, jak se vyhnout respektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně byla ve věci procesně úspěšná a dle obsahu soudního spisu jí vznikly náklady v podobě ceny poštovní zásilky, kterou zaslala soudu žalobu ve věci samé ve výši 80 Kč, další náklady řízení žalobkyně nevyčísliła a další písemný kontakt se soudem neudržovala. Soud jí proto přiznal náhradu

nákladů ve výši 80 Kč. Žalovaný nebyl procesně úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. října 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce